

IRmenfridus apud Thuringos ingenti fortitudine insignis fuit, circa annum Christi quingentesimum tricesimum. Eū itaq; Thuringi suū principem elegerunt. Id cum Theodoricus Clodouei filius Austrasiorum rex intellexisset, atq; Thuringorum gentem sibi conciliare uellet, Irmenfrido sororem suam uxorem dedit. Postea etiam legatos ad eum misit, petens ut Thuringi æterno foedere Francis coniungerentur. Hæc quidem legatio Irmenfrido erat gratissima. Verū cum totam causam ad suæ gentis proceres retulisset, reginæ uxoris suæ cōsilio factum, ut proceres, inter quos Iringus princeps erat, foedus recusarent, atq; The

odorico obijcerēt, eum illegitimo thoro natum, ita ut tantum in Francos imperium ei nequaquam competat. Nam Theodorici ex patre soror fratrem suum odio prosequabatur, atq; se legitimam patris heredem æstimabat. Id cum legati Theodorico regi retulissent, magnis copijs Rheno transgresso in Thuringiam properauit, atq; Irmenfridum bello persequi statuit. Verū ibi in loco Runiberg eum ualida manu se expectātem inuenit. Vnde certamine commisso pugnatum est ancipiti prælio per biduum. Tertio uerò die Irmenfridus multitudine Francorum superatus, sese ad loca tutiora recepit. Tum quidem Theodoricus Irmenfridi uirtutem miratus, statuerat mortuos sepelire, & in suum regnum redire. Verū cuiusdam gregarij militis cōsilio motus sententiam mutauit, atq; Saxones Thuringorum hostes in auxilium uocauit, & Irmenfridum persequi statuit.